

THERESA ER EITT BØNARSVAR

AT **ÆTTLEIÐA** EITT **BARN** UTTAN ÚR HEIMI OG **SKAPA** EINA **TILVERU** Í **FØROYUM** ER IKKI **ALTÍÐ** LÍKA **LÆTT**. FYRI **FIMM** ÁRUM SÍÐANI FINGU **LAILA** OG **ÓLA JÁKUP RÓLANTSSON** EINA **GENTU** ÚR **KINA**. – Í OKKARA **FØRI** HEVUR TAÐ IKKI BARA VERIÐ **LJÓSAREYÐTT** AT GERAST **FORELDUR**, MEN FYRI **OKKUM** ER **THERESA** TAÐ **BESTA**, SUM KUNDI **HENDA**, SIGA **LAILA** OG **ÓLA JÁKUP**

ÆTTLEIÐING

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

At gerast foreldur er nakað av tí størsta, tú sum menniskja kanst uppliva, men at fáa heitið mamma ella babba er ikki eins ómakaleyst hjá øllum. Í nógv ár ynsktu tey bæði Laila og Óla Jákup at gerast foreldur, men tað skuldi ganga long tíð, áðrenn tey fingtu eitt barn. Eftir at hava verið til 10 viðgerðir í Danmark fyri barnloysi, tóku tey avgerð um at ættleiða eitt barn úr Kina. At gerast foreldur á henda hátt er øðrvísi á mangar mátar.

– Tað er ein kollvelting fyri øll foreldur at fáa eitt barn. Sum foreldur at einum ættleiddum barni eru eisini avbjóðingar, júst eins og hjá øðrum barnafamiljum, men okkara avbjóðingar eru ofta nakrar aðrar, siga Laila og Óla Jákup, sum eru foreldur at 7 ára gomlu Theresu Fei Rólantsson.

Máttu taka skjóta avgerð

Tá Laila og Óla Jákup høvdu tikið avgerð um at ættleiða eitt barn uttan úr heimi, høvdu tey tikið fyrsta stigið á eini ferð, ið skuldi gerast rættiliga long og møtumikil.

– Tá vit skuldu undirskriva pappírini, skuldu vit skriva, nær vit vóru gift.

Tað vóru vit ikki, so tískil máttu vit giftast skjótast gjørligt, greiðir Óla Jákup frá. Hetta var í 2004, og tey blivu gift 1. mai sama ár. Sum ættleiðingarforeldur skuldu tey velja, úr hvørjum landi tey ynsktu at ættleiða.

– Vit valdu Bulgaria, av tí at tað var lætt og skjótt at koma hagar, sigur Laila. Tey stóðu leingi á bíðilistanum at fáa eitt barn úr Bulgaria. Líka til á vári í 2006, tá tey ruku av tí listanum, av tí at Bulgaria søkti um at koma upp í ES. Landið vildi vísa, at tey vóru før fyri at taka sær av sínum egnu, og tískil bar bráðliga ikki til at ættleiða úr Bulgaria. Tá Laila og Óla Jákup søktu um at sleppa at ættleiða, søgdu tey eisini ja til at ættleiða eitt barn, sum bar okkurt brek. Tí fingtu tey í 2006 boð um, at tey kundu fáa ein drong úr Póllandi, sum var hoyribrekaður. Men eisini hesaferð brast dreymurin um at gerast foreldur.

– Trupulleikin var tann, at hóast vit vóru góðkend til at ættleiða, so ynsktu myndugleikarnir, at drongurin varð ættleiddur av foreldrum, ið sjálvi høvdu hoyribrek. Tískil fingtu vit ikki drongin úr Póllandi. Sjálvandi var tað enn eitt vónbrot, sigur Óla Jákup og leggur afturat:

– So máttu vit hugsa, hvaðan vit nú vildu ættleiða. Har hugsaðu vit bara, hvaðan vit kundu fáa eitt barn sum